VIERDE JAARGANG
N' 39

KUIFJE

IEDERE DONDERDAG

In Nederland : 30 cts.

5,00 FRS

Gehnu had de waarheid gesproken... Daar stond het schitterend gouden beeld...

(Zie blz. 13.)

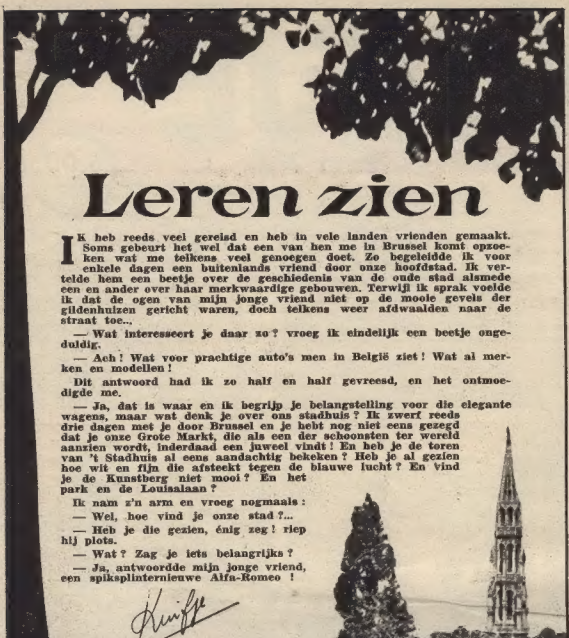

Leren zien

Ik heb reeds veel gereisd en heb in vele landen vrienden gemaakt. Soms gebeurt het wel dat een van hen me in Brussel komt opzoeken wat me telkens veel genoegen doet. Zo begeleidde ik voor enkele dagen een buitenlands vriend door onze hoofdstad. Ik vertelde hem een beetje over de geschiedenis van de oude stad alsmede een en ander over haar merkwaardige gebouwen. Terwijl ik sprak voelde ik dat de ogen van mijn jonge vriend niet op de mooie gevels der gildenhuizen gericht waren, doch telkens weer afdwaalden naar de straat toe...

— Wat interesseert je daar zo ? vroeg ik eindelijk een beetje ongeduldig.

— Ach ! Wat voor prachtige auto's men in België ziet ! Wat al merken en modellen !

Dit antwoord had ik zo half en half gevreesd, en het ontmoedigde me.

— Ja, dat is waar en ik begrijp je belangstelling voor die elegante wagens, maar wat denk je over ons stadhuis ? Ik zwerf reeds drie dagen met je door Brussel en je hebt nog niet eens gezegd dat je onze Grote Markt, die als een der schoonsten ter wereld aanzien wordt, inderdaad een juweel vindt ! En heb je de toren van 't Stadhuis al eens aandachtig bekeken ? Heb je al gezien hoe wit en fijn die afsteekt tegen de blauwe lucht ? En vind je de Kunstberg niet mooi ? En het park en de Louisalaan ?

Ik nam z'n arm en vroeg nogmaals :

— Wel, hoe vind je onze stad ?...

— Heb je die gezien, énig zeg ! riep hij plots.

— Wat ? Zag je iets belangrijks ?

— Ja, antwoordde mijn jonge vriend, een spikeplinternieuwe Alfa-Romeo !

Kuifje

ONZE BRIEVENBUS

ERIC DURIEU, Kortrijk. — Jij bent een trouwe briefschrijver, dat weet ik en het is daarom dat de kwestie van het Kuifjesbriefpapier ook onderzocht wordt. Zodra het zo ver is, verschijnt dit heuglijk nieuws natuurlijk in grote letters in ons blad. Ben je tevreden met de nieuwe tekenverhalen ? Hartelijkste groeten.

RAYMOND VAN DUREN, De Panne. — De gewenste badge werd hier op 30 juli jl. reeds verzonden en het spijt me werkelijk dat je niets ontving. We zullen trachten er hier een mouw aan te passen, hoor ! Hoe gaat het op school ? Reeds voiop aan 't studeren, veronderstel ik. Beste groeten aan heel de club.

EUGEEN VANDERHAEGHE, Gent. — Hartelijk welkom in de grote familie ! Ik ben er van overtuigd, dat een trouw lezer als jij, in Gent veel leden en lezers zal werven. Binnenkort steken we weer van wal met onze Grote Prijsvragen en ik raad je aan mee te doen. Dat je vorig jaar niet bij de winnaars was, is geen reden om afzijdig te blijven. « Wie niet waagt, niet wint ! » zegt het spreekwoord en er zijn prachtige prijzen te winnen. Tot genoegen.

NEEMT ALLEN DEEL AAN DE
GROTE PRIJSVRAAG VAN KUIFJE !
ER WACHT JULLIE
EEN PRACHTIGE VERRASSING

YVES VANDERBERGHE, Meesen. — Je *Kuifje* wordt hier regelmatig opgezonden, hoor ! We hebben bij de hoofdpost nogmaals aangedrongen opdat je niet zou vergeten worden. Lees je het nog altijd even graag ? Met mijn beste groeten.

JOZEF DE PRETER, Mechelen. — Heb je de gevraagde nummers goed ontvangen ? We hebben alles opgezonden en hopen dat je je weekblad nu regelmatig ontvangt. Zul je veel leden werven en je weekblad al eens aan je vrienden doorgeven? Dan krijgen ze ook goesting het te kopen en zo wordt de familie steeds groter ! Hartelijk.

FRANS ROMEYNS, Overboelare. — Je tekeningen heb ik goed ontvangen. Het portret van Sir Williams was veel beter dan dit van kapitein Blake. Als tekenaar kunnen we je echter nu nog niet opnemen, dat spreekt vanzelf, maar misschien kom je wel eens zo ver. Doe maar flink je best ! Het adres voor een Kuifjesbeeldje werd je opgezonden. Beste groeten.

PONET. — De lezer Ponet, die ons een interessant schrijven zond betreffende de « Luchtvaartkroniek » wordt hierbij verzocht ons zijn volledige adres mee te delen opdat wij hem zouden kunnen antwoorden. Dank bij voorbaat.

Prof. Bielbelmans doet een ontdekking

In een onzer vorige nummers vertelden wij dat de peniciline een vreemd goedje is. Patiënten die het langs de mond toegediend krijgen, zien na een zekere tijd kleine haartjes op hun tong verschijnen die dan na een maand weer uitvallen. Professor Bielbelmans had over dit wonderlijk verschijnsel ook gehoord en, daar hij kaalhoofdig was, streek hij voortaan iedere morgen peniciline op zijn schedel. Het duurde niet lang of daar kwamen de eerste haartjes te voorschijn en ze groeiden en groeiden tot de professor een echte artistenkop had. Hij nam zijn beste pen, schreef er een geleerde verhandeling over, en nodigde al zijn hoggeleerde collegas uit voor een speciale akademische zitting waar hij een uiteenzetting zou geven over de weldaden der peniciline. Wat er gebeurde tijdens die plechtige zitting vertelt onderstaande strip...

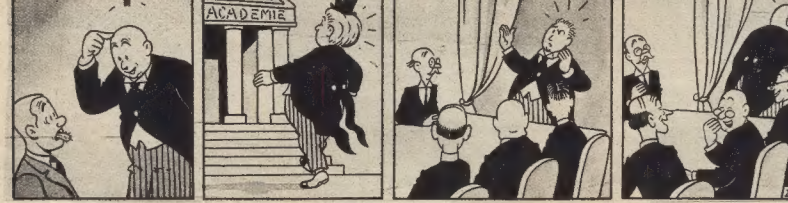

DE LEEUW van VLAANDEREN

Tekeningen: BOB DE MOOR — Vrij naar H. CONSCIENCE

(Wordt voortgezet.)

Don Quichotte

Tekst en tekeningen van TRUBERT

In gezelschap van zijn knecht, Sancho Panza, heeft Don Quichotte z'n huisje verlaten op zoek naar het avontuur. Onderweg ontmoeten ze een groep herders en praten er mee...

Bij 't krieken van de dag nemen Don Quichotte en Sancho Panza afscheid van de herders. « Goede reis » wensen deze laatsten. « Ik dank jullie, antwoordt Don Quichotte, maar jullie hadden me beter menig heldhaftig avontuur toegewenst. » Tegen de middag komen heer en knecht aan een weide die de vredige oevers van een beek omzoomt. De zon steekt en ze besluiten een uur in de schaduw van een grote boom te gaan liggen. Zo gezegd zo gedaan. Don Quichotte wordt eerst wakker en daar hij z'n paard niet ziet staan, gaat hij dadelijk op zoek... Jullie kunnen zich de verbazing van Don Quichotte wel indenken als hij een paard honderd meter verder Rossinante ontwaart met wel twintig muilezeldrijvers er omheen geschaard die trachten het paard van z'n zadel te ontdoen.

Hij roept Sancho. « Ja, meester, ik vergat je paard vast te binden » zegt Sancho kleintjes. « Vriend, Sancho, daar het geen ridders, maar wel ombeschaamde rekels zijn die m'n Rossinante gestolen hebben, heb ik het recht hen te straffen ! » — « Hen straffen ? roept Sancho ongelovig, maar zie je dan niet dat ze minstens met twintig zijn ? » — « Ach jij, kleinmoedige mens, weet je dan niet dat ik als ridder meer waard ben dan honderd knechten van dat soort ? » Don Quichotte loopt weg om de bandieten te verslaan. Sancho komt achteraan gestapt... Ach ! Heel de zaak duurt niet lang. De ezeldrijvers hebben stokken en slaan door. Don Quichotte is bewusteloos en Sancho Panza geheel verdoofd...

« Ik moest het onderspit delven, zucht Don Quichotte, maar dat komt omdat zij stokken en ik een degen gebruikte ! » — « De oorzaak van de ramp laat me eigenlijk koud, heer ridder, ik voel me ellendig en het enigste wat ik wens is een ferme pint om terug op krachten te komen ! » — « Ik heb de wetten van de ridderschap verkracht door me met die bandieten te bemoeien, zoiets zal me nooit meer overkomen ! Morgen heb ik dat biertje, Sancho, en dan is alle leed weer vergeten. » Sancho zet zijn meester op de ezel, de wapenrusting op het paard en gaat zelf te voet. Ze hebben de rechte weg verkozen, want daar staat een herberg. Ondanks zijn ellendig uitzicht ontbreekt het Don Quichotte toch niet aan verbeelding. De herberg wordt dadelijk een prachtig kasteel en onze ridder gelooft dat het geluk hem dit-maal toelacht...

(Wordt voortgezet.)

HET SPAANSE SPOOK

Tekst en tekeningen door Willy VANDERSTEEN

(Wordt voortgezet.)

De avonturen van Kwik en Flupke

HET ZWEEFREK

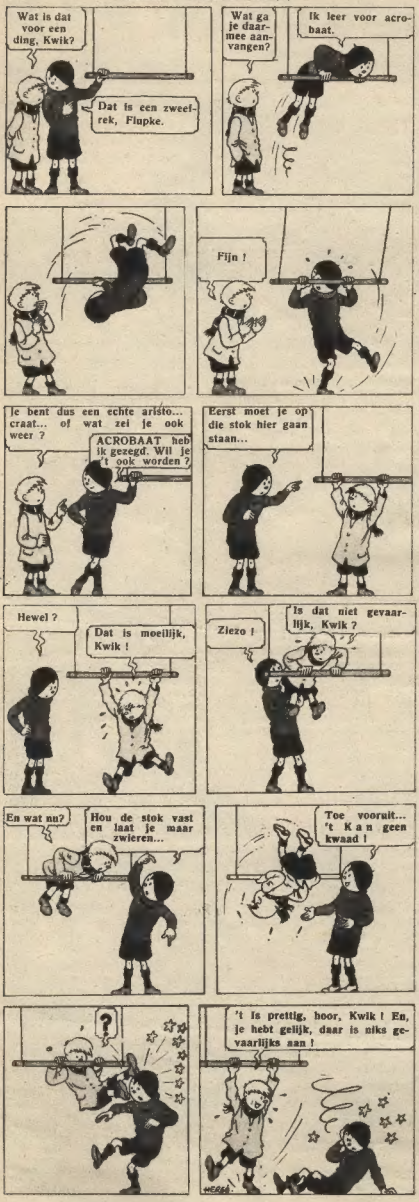

DE GESCHIEDENIS VAN KORTENBOSCH

Wij Vlamingen houden veel van geschiedenis, niet als een droge kennis van namen, feiten en data, maar om het verhaal van wel en wee van onze voorvaderen, die van ons land gemaakt hebben wat het thans is : een der schoonste en voorspoedigste van Europa.

We kennen onze herkomst en de ontwikkeling van onze steden en gouwen en de grote daden van onze helden, heiligen en al diegenen die het beste van wat in hun hart en geest leefde aan hun volk nagelaten hebben in doeken, beelden en boeken.

Maar naast die algemene geschiedenis waarin het brandpunt steeds weer verlegd wordt (eerst was Limburg, met van Veldeken het kultuurcentrum, daarna Vlaanderen met Brugge en Gent, en dan Brabant met Brussel en Antwerpen), bestaat er ook nog de geschiedenis van een bepaalde streek of gemeente doorheen de eeuwen. En die is ook buitengewoon interessant, vooral voor de mensen uit de omgeving. In die streekgeschiedenis zijn folklore, kunstgeschiedenis en aardrijkskunde en politiek versmolten.

De streekgeschiedenis staat tijdens de laatste jaren weer in het brandpunt van de belangstelling. In alle hoeken van het land hebben er verdienstelijke en geduldige geschiedkundigen de gemeente- en kloosterarchieven maanden en soms jarenlang doorsnuffeld om een eigen streekgeschiedenis te kunnen opbouwen. Vooral de jeugd vindt in die heemkundige werken talrijke interessante gegevens, want voor haar is zo'n boek een stevig heraanknopingspunt met stilaan teloorgaande tradities. Zij leert er in hoe haar eigen dorp of stad uit de grond gestampt werd en door de noeste vlijt van tientallen geslachten tot de huidige ontwikkeling is gekomen.

Dhr *Maurice Gorens* heeft zo de geschiedenis van het aloude Limburgse bedevaartoord *Kortenbosch* geschreven. We raden onze Limburgse lezers gaarne de lektuur van dit , boeiend heemkundig boek aan.

Johan de Brabander.

Een oude bedevaartwimpel.

KUIFJE in de Bijenkorf

HET BLANKETTEN EN HET GRIMEREN.

Het blanketten is een onmisbaar onderdeel van de film. Het blanketsel onderlijnt het fotogenieke gezicht van de acteurs of maakt hun trekken fotogeniek, indien ze deze gave niet van nature uit mochten hebben. Iedere filmstudio beschikt over een uitgebreid karteistelsen met de namen der akteurs en de juiste kleur van crèmes en poeders die voor hen moeten gebruikt worden.

Het grimeren vergt nog meer zorg. Wanneer een jonge akteur de rol van een oude man moet vertolken, spreekt het vanzelf dat zijn gezicht moet « oud gemaakt » worden. Hiervoor worden de grimeurs aangesproken die met honderden trukjes, het gedroomde uitzicht weten te geven. Juist grimeren is werkelijk een kunst die heel wat oefeningen en ondervinding vergt. Het aanbrengen van een baard kost veel werk. De akteur wordt geschoren, een laag lijm over zijn wangen gestreken en daar worden de haren van de baard zorgvuldig ingeplakt. Nadien wordt hij vierkantig, puntig of hoe ook geknipt naar de aanduidingen van de regisseur. Om er alleen maar « ongeschoren » uit te zien, bepoedert men de speler met een grijsblauw poeder, of men kleeft, bij middel van een vochtige serviette, kleine haartjes op de wangen. Littekens, zelfs de meest verschrikkelijke, worden gegrimeerd. Een soort deeg « nasenkit » wordt op de plaats, waar men het litteken wenst, aangebracht en in 't midden bruin geverfd. Het nasenkit-deeg wordt ook gebruikt om de neus te vergroten.

DE CAMERAMAN.

DE TOVERSPIEGEL

Tekst en Tekeningen van J. LAUDY

Prins Hassan en Kaddoer hebben een schitterend en zorgeloos leventje en vermoeden niet dat de koopman Jaffar duistere plannen broedt...

Onze vrienden hebben het zich gemakkelijk gemaakt en wachten nu tot het wild juist onder hun pijlen zal lopen.

Zeg eens, Hassan!

Ik luister...

Ik amuseer me niet! Die jacht gelijkt op een moordpartij en dan... we zien er uit als twee ezels...

Ja, dat is waar! Ik hou ook meer van een echte jacht op beren of everzwijnen. Maar we kunnen Jaffar toch niet beledigen.

Gevolgd van enkele jams en een paar Bachi-Bouzouks verlaat de Kalief Samarkhande langs de Cypressenpoort.

Van op een hoogte ziet Jaffar spoedig een vreemde beweging aan de horizon van het eenzaam landschap...

Dat zijn ruiters!

Ssst! Ik zie iets wits... Het beweegt...

We zijn aan de muren van de tuin.

Het is de witte tulband van de chef der Bachi-Bouzouks die Kaddoer ziet opduiken...

YYHIP!

En daarna!

Waar houden je meesters zich verborgen, steenezel, aardworm!

I-i-i-k... Ik... Ze...

Wacht op me, Hassan, ik ga m'n wild halen...

Jaffar verwacht zich aan een familietwist in de regel en trekt zich bescheiden terug.

Bij het zien van de Kalief laten de knechten al het wild los dat nog moest geofferd worden.

Dat is gek! Ik had nochtans een zwaar stuk geschoten en nu zie ik er niets meer van!

Ha, daar ben je, dikzak! In naam van de Kalief houd ik je aan!

(Wordt voortgezet.)

DE RODE GODEN

door **Jean d'Esme.** Tekeningen : **Jean-Léon Huens.**

XVII

PIERRE stak voorzichtig de voeten vooruit en betastte de grond. De naakte en vlakke oppervlakte stelde hem gerust; nu had hij vaste voet. Daarna trachtte hij de duisternis te doorboren, zette enige stappen voorwaarts op goed valle het uit, en verkende de omtrek. Hij zag dat hij zich op een eng rotsachtig platform bevond. Wat verder onder hem, op een dertigtal meter, moest de bodem van de spleet liggen, te oordelen althans naar de zwarte vlek van een bosje struiken. Een zachte helling leidde er heen. De jonge man boog zich, betastte de grond met gras bedekt, en maakte een gebaar van voldoening : hier viel geen geluid te duchten.

Hij ontrolde de kabel waarmee hij omgord was en die onder zijn oksels doorliep, en kwam weer bij de voet van de muur. Drie korte snokken met het touw : het overeengekomen signaal. Een paar seconden later kwam het antwoord : insgelijks drie korte rukjes; het touw ging de hoogte in. Pierre leunde tegen de muur aan en wachtte.

Minuten verliepen. Om hem heen heerste de stilte; daar tegenover hem brandden nog steeds de vuren, doch nu moest hij zijn hoofd rekken om ze te zien; volgens zijn schatting bevonden zij zich op een zestig meter boven de vlakte. Hij trachtte ook de hoogte van de spleet te berekenen door te vergelijken met de tijd die hij er over had gedaan om de bodem te bereiken, maar daar hij volstrekt geen benul had van de snelheid waarmee hij neergedaald was, gaf hij het op. Een hevige ontroering trouwens benevelde zijn verstand, en hoewel hij zich tot kalmte dwong, klopte zijn hart sneller.

Wanda Redeska is vertrokken om haar broer, luitenant Redeski, te zoeken. Pierre de Larsac en pater Ravennes zijn zeer bezorgd over het lot van de twee jonge lieden en rusten een hulpexpeditie uit. Weldra bereikt deze het aanmerkelijke wond...

Een geritsel boven zijn hoofd deed hem opkijken; stilletjes riep hij :

— Ravennes.

De stem van de missionaris klonk gedempt en voorzichtig :

— Ik kom... Wat een duisternis. Ik zie geen meter vóór mij uit...

Pierre hief de armen, bereikte de benen van de pater.

— Laat je maar gaan... hier zo... Ja... je bent er.

Hij ontdeed zich van de touwen en zei :

— Oef... ik dacht dat ik er nooit komen zou. Weet je hoeveel touw er daarboven overblijft ? Dertig meter, hoop en al, de touwen van het pakkage inbegrepen. Twee honderd zestig meter recht de stelle diepte in dus. Je had het nogal precies geschat.

Iets als een diepe vreugde bezielde hem; zijn stem zinderde ervan. Hij rok zich eens uit. Pierre hoorde de beenderen kraken, en vroeg :

— Hebt u een opdracht nagelaten voor Ngur en Pat ?

— Ja, zei de missionaris. Zodra ik teken geef moeten ze het touw weer ophalen. Hier zo, daar gaat het. Bevel om steeds op de boord van het ravijn te blijven en ons op te wachten. Bij een eerste revolverschot laten ze de koord neer, bij een tweede halen zij die weer op. De drijvers zullen hen helpen. Dat is dan voor overdag. Alle nachten echter wordt het touw neergelaten. Drie schokken om ons op te hijsen, twee om levensmiddelen te sturen. Duur van wacht : twee weken. Krijgen ze intussen geen nieuws over ons dan keren ze naar de post weer. Zij hebben nauwkeurig begrepen wat van hen wordt gevraagd, we kunnen er dus gerust in zijn. Is er hier wat nieuws ?

— Niets, zei Pierre; aan het eind van deze helling ligt de vlakte. Ziet u dit bosje bomen daar tegenover ? Daar zouden we best heen trekken en er de dag afwachten.

De missionaris tuurde de duisternis in.

— Ja. Ik begin iets te zien... Dat plan lijkt me goed; laten wij het dadelijk uitvoeren; de dageraad is nabij.

Met de hand veegde hij over de muur.

— Goed, het touw is er niet meer; ze hebben het dus ingehaald. Wij kunnen gaan.

Traagzaam, bij iedere stap de grond betastend, daalden ze af naar de vallei. Het vochtige gras kleefde aan hun benen, deed hen uitglijden. Zachtjes en vlak daalde de helling. Het dichte stilzwijgen werd hier verbroken door insectengepiep of bladerengeruis. De lucht was roerloos, zwaar en drukkend.

Ze bereikten de zoom van het bos, drongen erin : zwaar omhulde hen de duisternis. Tussen de zwarte stammen wemelde het struikgewas door elkaar. Onder de dicht beloverde bomen strekte zich een soort djungel uit. Moeizaam, doorheen het struikgewas sluipend, kwamen zij er doorheen; de takken zwiepten en zweepten tegen hun aangezichten; hun zweet vermengde zich met bloed. Om beurten sleepten ze de zak met hun levensmiddelen voor drie dagen achter zich aan. Nu en dan hief Pierre het hoofd : hij zocht naar het licht van de spelonken.

Plots, toen hij voor de tiende maal dit deed, ontwaarde hij ze vóór hem, wat naar rechts. Zij waren bij de westervleugel van het bos gekomen.

Langen tijd bleven ze hijgend staan, gedachtenloos, uitgeput en afgemat door de grote inspanning.

Vóór het bos lagen nog wat struiken. Hun schaduw wierp zwarte vlekken over een vijver; de nevel belette hen de breedte ervan te schatten.

Het overige landschap konden ze trouwens ook niet raden. Het lag gehuld in een dikke mist. Alleen de zeven vuren van de rotswand doorboorde nem. Een zoete geur zweefde in de lucht.

(Wordt voortgezet.)

De mist verduisterde de vallei en omhulde de twee mannen met een bleke wade...

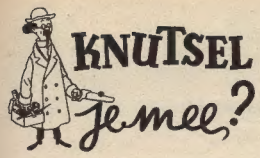

ACCESSOIRES VAN VLIEGERS

EEN onder mijn vriendjes, een groot liefhebber van vliegers, vroeg een paar bijkomende inlichtingen. Dat doe ik volgraag.

Wat soort touw moeten wij gebruiken ? Het beste ware, voor het ogenblik, een goede nylon vislraad; ik heb het niet gedaan, trouwens het zou peperduur uitvallen. Stel er jullie mee tevreden bij een winkelier goed en stevig paktouw te kopen (heel dun). Je moet er enige honderd meter van hebben, want het is zo prettig de vlieger zeer hoog te laten opstijgen. Met twee gelijke plankjes, waarin twee gaatjes worden aangebracht, alsook twee ronde stukjes hout, maak je een klos, zoals duidelijk op mijn schets wordt weergegeven. Het touw blijft daarop permanent opgerold; het afwikkelen en terug oprollen zijn zeer gemakkelijk.

Wil je nou met je vlieger een kleine zwever laten vliegen of een valscherm neerlaten ? Doe ze dan langsheen het touw stijgen bij middel van een « bode » of « post ». Dit bestaat uit een vierkant stuk zeil op een ijzerdraadkader gespannen dat stijgt bij middel van een glijder : zie mijn schets.

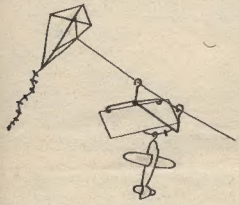

Het zeil (vierkant stuk zeil) van de bode, dat om een as beweegt, wordt vertikaal gehouden met een draad achteraan vastgemaakt. Op die draad rijg je een ring bij de neus van de zwever vastgemaakt, en ook een stuk lont. Je zal je wel herinneren dat wij voor de luchtfotos reeds dergelijke lont gebruikten, die bestond uit een oude schoenveter. Laten we dit hier ook doen, na eerst te hebben berekend hoe vlug een centimeter van onze lont verbrandt.

Steek de lont aan en los alles. Wat gaat er nou gebeuren ? De wind, die op het zeil van de bode blaast, dat vertikaal wordt gehouden door de draad, zal het stel dwingen langsheen het touw van de vlieger te stijgen. Op zeker ogenblik zal de lont de draad waarmee het zeil wordt weerhouden, doorbranden en de zwever de vrijheid schenken. Deze zal een prachtige zweefvlucht uitvoeren, en de bode, wiens zeil nou los zal klapperen zal tot bij je weerkeren.

De oppervlakte van de bode moet natuurlijk in evenredigheid zijn met het gewicht van de zwever of de valscherm. Wat nog niet betekent dat hij tot bij de vlieger zal geraken : dat hangt af van de sterkte van de wind, het doorbuigen van het touw, het gewicht van de bode, enz. Daarom stellen wij voor onze lont aan te wenden; dat lukt altijd, liever dan een mekanische déclancheur waarvan men niet weet op welke hoogte hem te plaatsen.

7 Zonnebloem

De Geschiedenis der Schoonheid

DE ITALIAANSE KUNST IN DE XVIIe EEUW

DE zeventiendeeuwse beeldhouwkunst staat geheel onder de invloed van de titaan Michelangelo. De kunstenaars leggen thans allemaal de nadruk op het « gevoel » en de « beweging ». Het lichaam wordt in bewegende houding gebeeld en die beweging wordt nog onderlijnd door golvende en wapperende kleding. De grafmonumenten, die een onafscheidbaar deel uitmaken van de Barokkerk, zijn hiervan de typische voorbeelden. Voorheen lag de afgestorvene uitgestrekt met rustig gezicht; thans rijst hij op, zit geknield of troont als een heerser op zijn graf. Rond hem scharen zich allegorische beelden die zijn deugden en daden verkondigen.

De beeldhouwer die deze periode in Italië beheerst is ongetwijfeld Lorenzo Bernini *(1598-1680). Zijn beelden drukken allen een gespannen handeling en diepe gemoedsaandoening uit. Soms vervalt hij daarbij wel eens in holle pathos. Tot zijn beste werken behoren de* David, *de* Dahnegroep *en de grafmonumenten van de pausen Orbanus VIII en Alexander VII. In zijn grafmonumenten legt Bernini een nieuw element dat veel navolging zal kennen, nl. De Dood in de gedaante van een geraamte.*

Schilderkunst.

Er waren in Italië reeds vele grote meesters geweest, ondermeer : Raffaël, Corregio, Michelangelo en Titiaan en niet elk jaar wordt er een genie geboren, zelfs in Italië niet. De kunstenaars die er in deze periode werkzaam zijn, bepalen er zich toe de grote meesters af te kijken en na te bootsen. Men schildert « naar Titiaan » of « naar Corregio », enz. Kunstvaardigheid en geleerdheid nemen de plaats in van het scheppend genie.

In 1585 stichtten Lodovico Caracci met zijn twee neven Agostino *en* Annibale Carraci *de eerste schilderakademie te Bologna. Hun doel was : de lichteffecten der Venetianen, het koloriet der Lombarden, de dramatiek van Michelangelo, de schilderachtige stijl van Corregio en de evenwichtige samenstelling van Raffaël tot één geheel te verbinden. Dat was natuurlijk geheel onmogelijk en die professoren brachten er dan ook niet veel van terecht. De begaafste was zeker* Annibale Carraci *(1560-1609). Zijn bekendste œuvre is de versiering van het Farnese-paleis te Rome. Met zijn « Vlucht naar Egypte » schilderde hij het* eerste *van de* historische landschappen *die thans in de mode komen.*

Een volgende maal spreken we over de typische figuur van de schilder-vagabond Caravaggio.

Caravaggio : De discipelen van Emmaüs.

DE STRATO H.22

de avonturen van JO en JETJE DOOR HERGÉ

Jo en Jetje zijn aan boord van de Strato vertrokken en bereiken na enkele uren een strand waar ze landen...

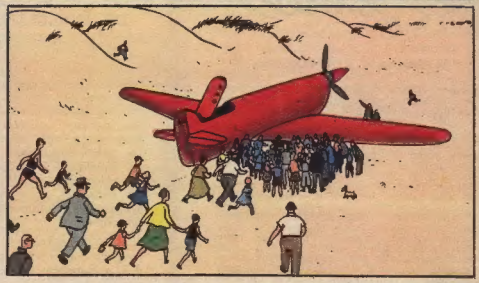

(Wordt voortgezet.)

ALEX DE ONVERSAAGDE

Tekst en tekeningen van J. Martin

Alex, die door Arbaces en zijn handlangers veroordeeld werd en in 't openbaar onthoofd zou worden, werd door Toraya en Rufus gered ..

Enkele ogenblikken later kunnen de drie ruiters de uitgang van de stad bereiken. Daar ze er zeker van zijn dat Toraya hen volgt, spoeden ze zich voort...

Het is slechts als ze de stad een eind achter zich hebben, dat ze de verdwijning van Toraya vaststellen.

Ik denk dat hij langs een andere weg ontvlucht is !

We mogen hier niet blijven wachten..Kijk eens naar de lucht, we rijden zeker onweer.

Onze vrienden galopperen verder. De hemel wordt steeds somberder.

Zwaar gewond slaagt Toraya er toch in zijn achtervolgers op afstand te houden. Weldra heeft hij zijn laatste pijl verschoten...

Hij werpt zijn boog weg en tracht te vluchten.

Met bovenmenselijke inspanning sleept hij zich voort tot achter de hoek van een gebouw. Het hekken staat op een kier en de wachter slaapt

Het is hier dat de wilde dieren opgesloten zitten, die de Romeinen bij hun grote spelen in het amphitheater gebruiken. Toraya gaat binnen...

. en sluit de wachter voorzichtig op. Doch de soldaten zitten hem dicht op de hielen

God, ik kan niet meer ! Ik moet nochtans die deur bereiken... Ha !...

Op hetzelfde ogenblik knalt er een geweldige donderslag los ..

Zonder zich om het onweer te bekommeren, dalen Brutus en zijn soldaten de trappen af op zoek naar Toraya.

Een na één gaan de boogschutters in de gang, doch de verschrikkelijke bliksemslangen verblinden hen...

Op dit ogenblik stormen er meerdere woedende leeuwen op hen af...

(Wordt voortgezet.)

In het Rijk van Windekind

HET PADDESTOELTJE

IK durf er op wedden dat er rond het rijk der paddestoelen voor je een ijzeren gordijn hangt.

Maar daar heb je zelf schuld aan. Je hebt een soort eerbiedafdwingende schrik alsof ze zoiets-heel-vies zijn. Thans rijst onder de invloed van de warmte en de vochtigheid het leger der paddestoelen uit de grond. En wat zul je weer doen ? Ik weet het : er op schoppen of ze met een stok omverslaan. Maar er een uitrukken en aandachtig bekijken, er een doorsnijden, nee, dat doe je niet ! Want je hebt nog geen ogen om die stoelen te bezien als zeer wondere natuurprodukten. En toch is dat rijk één der meest interessante, en — geloof me — één der moeilijkste voor de natuurspeurders. Nu is de tijd daar, om je schrik of je afkeer te overwinnen. Zijn dat vieze dingen ? Helemaal niet ! Wat is er mooier dan bv. een **vliegenzwam**, dat wit schermpje, met vele rode stippels bezaaid ! Of wat geeft het zo ze wat kleverig zijn ! Een karamel is dat evenzeer. Hoef je schrik te hebben ? Nee ! je, bent toch niet verplicht alles in je mond te steken. Tenandere, van de enkele honderden soorten paddestoelen, zijn er slechts een vijf en twintig die giftig zijn. Dat wil nu niet zeggen dat de honderd vijf en zeventig andere soorten eetbaar zijn, neen, maar dan toch ongevaarlijk. Het giftgehalte is ook zeer verschillend. Voor heel wat soorten tast men nog in het duisternis bij de kwestie : Hoe sterk is het gif ?

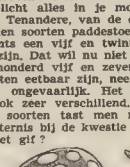

Bevoegde kenners geven zowat honderd soorten aan, die « met smaak » kunnen gegeten worden. Leest goed : « kunnen » gegeten worden. Want, er zijn ook giftige paddestoelen, die zeer smakelijk zijn. Zo bv. de **vliegenzwam**, is zeer lekker en zoetig, maar... De **Satansbeleet** heeft een aangename notensmaak, maar... En wat meer is, er zijn paddestoelen die een zo vieze doordringende stank verspreiden, dat men er zou gaan van lopen. En toch zijn erbij die niet giftig zijn.

De grote moeilijkheid ligt hierin, dat men zich makkelijk kan vergissen, of men ke doen heeft met goede of giftige soorten. Om die moeilijkheden te boven te komen is er maar één voldoende middel : de zorgvuldige studie der paddestoelen. Het komt er op aan door eigen studie de eigen kenmerken der voornaamste giftige en eetbare soorten te leren kennen om geen onaangename vergissingen te begaan. Daarin kun je goed geholpen worden door boekjes of door kenners. Je zult wondere dingen ontdekken, geloof me !

Pimpampoentje

Lawn-tennis

(III)

HOE MOET IK DE RAKET HOUDEN ?

ER bestaan verscheidene methoden om een raket te houden en de grote kampioenen hebben ieder hun speciale voorkeur voor een of andere greep. De voornaamste zijn de « Continental grip », hierbij houdt men de raket vast als een hamersteel en de « Eastern grip » waarbij men ze zo houdt alsof men een vriend de hand zou drukken. De eerste is de meest gebruikte methode en ik kan ze iedereen aanprijzen. Dan heeft men ook nog de « double fisted grip » waarbij men de raket met twee handen grijpt. Deze manier werd door de Australiër Mac Grath naar Europa gebracht tijdens de Franse kampioenschappen in het jaar 1933.

HOE GEEF IK EEN PERFEKTE « DRIVE » ?

De « drive » is de eerste en fundamentele slag van het tennisspel. Om deze slag perfekt uit te voeren, moet men de bal wegslaan op het ogenblik dat hij het hoogste punt bereikt van z'n eérste terugspringen. Men plaatst zich in spreidstand loodrecht tegenover het net, buigt zich op het ogenblik van de slag lichtjes voorover, steunt op de rechtervoet en heft de linkervoet even van de grond op. Jullie merken dadelijk dat het een heel harmonieuse en elegante beweging is op voorwaarde dat ze goed uitgevoerd wordt. Best is ze voor de spiegel in te studeren.

BACK - HAND.

Back-hand is veel moeilijker en om deze slag in de perfektie te geven is er veel geduld en veel oefening nodig. Men plaatst zich ook loodrecht tegenover het net, zet de rechtervoet een beetje vóór de linker en houdt de raket met de rechterhand ter hoogte van de linkerschouder. Ook, hier is een soepele beweging van heel het lichaam vereist.

SERVICE.

Men plaatst zich recht tegenover het net, de voeten 30 cm. van elkaar en wel zo, dat de linkervoet de uiterste lijn van het veld raakt. Zwaai de raket in halve boog achter het hoofd — heel het lichaamsgewicht rust op dit ogenblik op de rechtervoet — buig het lichaam licht en soepel achterover. (niet overdrijven), gooi tegelijkertijd de bal met de linkerhand in de hoogte en ala hem weg. Op dit moment buigt men het lichaam licht voorover; het volgt dus de bal.

DE « SMASH ».

De « smash » wordt aanzien als de meest doeltreffende slag, zonder daarom de meest spektaculaire te zijn van het tennisspel.

Men gebruikt deze slag gewoonlijk dicht bij het net. Daar het een beslissende slag is moet hij krachtig en nauwkeurig uitgevoerd worden. In plaats van de bal te slaan zooals voor de « service » volgt men de baan die hij volgt terwijl men zich naar links, rechts, vooruit of achteruit verplaatst.

DE « VOLLEY ».

Dit is een slag die zeer snel en in volle actie gegeven wordt. De slag wordt inderdaad toegebracht voor de bal de grond geraakt heeft. Op het ogenblik dat men de bal wegslaat moeten de schouders met het net een rechte hoek vormen. Gewoonlijk komt de bal op schouderhoogte doch vele spelers hebben zich gespecialiseerd in de lage vlucht, wat natuurlijk een groter soepelheid vereist. De halve « volley » is dezelfde slag toegebracht juist op het ogenblik dat de bal op de grond komt en vóór dat deze de tijd had terug te kaatsen.

DE « LOB »

In tegenstelling met de « smash » gaat de vlucht van een bal bij een « lob » van omhoog naar omlaag. Denk niet dat dit gemakkelijk is want het gaat hier om een verdedigingslag, daarom moet hij op het gepaste moment en met de uiterste nauwkeurigheid gegeven worden; zoniet kun je er zeker van zijn dat, je tegenstander je een beslissende « smash » toedient.

DE BALLEN MET EFFERT.

Dat zijn diegenen die heel onverwacht bij verrassing komen, men noemt ze « Lift » en « gesneden bal ».

Ze worden veroorzaakt door een stuwkracht die van achter naar voor gaat en van boven naar beneden met een « retro » van de pols. De bal kaatst veel vlugger en hoger naar de tegenstander dan deze laatste verwachte. Een gesneden bal geeft men in diagonaal van hoog naar laag en zodanig dat de tegenstander niet vooruit kan berekenen waar en wanneer hij zal terecht komen. De bal die men aldus ontvangt moet men eveneens als « gesneden bal » terugkaatsen.

Dat zijn de voornaamste « regels » en « slagen » van het tennisspel. Nu blijft er slechts met veel geduld en toewijding te oefenen en dan hoop ik dat er uit een Kuifjeslezer een tweede Borotra groeit.

KUIFJE IN SPORTTRUI

RIJMSNOERTJE

DE AREND EN DE PIMPELMEES

Er was een jonge arend,
die over zee de lucht inrees
en op zijn sterke vlerken
droeg hij een lichte pimpelmees;
maar duiz'lig van de hoogte,
verloor zij 't evenwicht alras
en stortte in de diepte,
recht in de wijde waterplas.
En vallend dacht de pimpelmees :
de zee moet dit alvast bekopen
want bij mijn plons gaat nu gewis
de waterplas wel overlopen !
En nauwelijks een uur nadien
was heus een springvloed daar te zien.

Jan Hekel.

DE WRAAK VAN DE AFGOD

DE H.M.S. « Queen Anne » stoomde door de wateren van de Golf van Bengalen. Het was onhoudbaar heet. Ze'n zware, drukkende, vochtige warmte die in de Indische Oceaan gewoonlijk een typhoen voorspelt... Kwartiermeester Asquith zat met somber gezicht naast de kool van Gehnu, een Hindoe, die met een speciale opdracht ingescheept was. Die zou Jagamath wel nooit meer bereiken! De koorts had hem in haar greep en liet hem niet meer los. Het zweet parelde in dikke druppels over zijn gezicht, z'n lippen waren gezwollen en gekloven en hij ijlde. Asquith had er eerst geen aandacht aan geschonken maar nu luisterde hij opeens gespannen naar de afgebroken zinnen die Gehnu in ijlkoorts riep : « Een geheimzinnige onbekende tempel, diep in het woud. De muren van die tempel bergen fantastische schatten... Een beeld uit zuiver goud met zes armen... Op het voorhoofd van dit beeld schittert een robijn zo groot als een ei en de ogen zijn smaragden zo mooi als nooit iemand zag... »

Asquith bestudeerde het gezicht van de Hindoe waarover de schaduw van de dood reeds lag. Opeens ging er een krampachtige trekking doorheen het lichaam van Gehnu. Hij opende de ogen en murmelde :

— Drinken... Drinken!

De kwartiermeester haalde een beetje water en bevochtigde er de lippen van de stervende mee. Dan zette hij zich terug naast de kool en waakte. Gehnu zou niet lang meer weerstand bieden aan de koorts...

De volgende morgen was de Hindoe dood. De zalmoezenier gezegende de dode en droeg een mis op, het corps der marinefuseliers bewees de laatste eer en het lichaam werd in het grote zeemansgraf neergelaten.

Enkele dagen later wierp de « Queen Anne » het anker voór Jagamath. Asquith wist welke straf er wachtte zo hij zijn eenheid verliet, maar het verhaal van de Hindoe liet hem geen rust. « Al die schatten! En denken dat ze maar voor 't grijpen lagen en dat je dan rijk waart en van je hele leven geen zorgen meer zoudt hebben! Slechts een paar priesters bewaakten die schat... Waarom zou hij niet?... 't Zou toch gek zijn, dat wat te grijpen ligt niet te nemen en voort te ploeteren zoals hij dit altijd gedaan had? » Zo woelde en woelde het in Asquith's brein en hij ging het woud in...

Tienmaal verdwaalde hij en kon slechts met veel moeite terug de uitgang van het woud bereiken, doch hij gaf het niet op. Aan de duizenden gevaren die hem in de jungle beloerden dacht hij niet eens. Hij was bezeten van die fantastische schatten. En eindelijk na drie dagen marsj kwam hij aan een open plek en zag vóór zijn voeten de machtige tempel van de Vishnoe verrijzen. Hij viel op de grond, en weende van vreugde!

*

Gehnu had de waarheid gesproken. In de tempel stond het grote beeld, de afgod met zeven gelaat. De zon schitterde op het goud en in de smaragden ogen, ze klaar en diep als een borgmeer, glinsterde een geheimzinnige kracht. Met kloppend hart staat Asquith achter één der enorme zuilen en bekijkt het beeld. Het houdt hem gevangen, hij kan er de ogen niet van afwenden...

Drie Brahmaanse priesters in lange kleren liggen gekleid vóór de afgod. Ze verroeren niet. Hebben ze de aanwezigheid van de vreemdeling niet opgemerkt of deert die hen niet? Asquith had zin om op het beeld willen afstormen, maar de voorzichtigheid weerhield hem. De drie Brahmanen hád hij wel kunnen treffen; z'n geweer was geladen maar de schoten zouden waarschijnlijk de andere bewoners van de tempel de voorschijn hebben getoverd. Te veel tegenstanders wou hij ook niet hebben.

Eindelijk verwijderden zich twee priesters, de andere bleef voorbidden... Asquith kijkt goed rond en ziet vlakbij een mooi bewerkte slagtand van een olifant liggen en neemt die al dadelijk mee. Stil en lenig als een kat sluipt hij op de priester toe. Het zweet stroomt van zijn gezicht en hij voelt z'n hart kloppen tot in de teppen van zijn vingers... Hij komt nog dichter en laat de olifantstand opeens zwaar in de hals van de priester neerploffen. De Brahmaan zakt ineen zonder een schreeuw te laten. Asquith beeft, hij luistert naar de stilte die hoorbaar door de tempel kruipt en springt dan op het voetstuk van de Vishnoe. Hij strekt de hand uit naar de robijn. Doch de steen komt niet zo gemakkelijk mee... Asquith rukt en trekt, breekt de nagels z'n vingers bloeden reeds, maar hij voelt dit alles niet. De begeerte naar die schatten maakt hem gek. Hij voelt dat de steen begeeft, doch trekt nog uit alle kracht...

Dan gebeurt het drama... De zes armen van de afgod sluiten zich rond hem. Asquith wil zich losmaken. Doch tevergeefs! Hij wil schreeuwen en om hulp roepen, doch z'n keel is als dichtgeschroefd...

Die duivelse, onbegrijpelijke macht van het beeld verstomt hem. Eerst weert hij zich hardnekkig, maar z'n spieren verlammen en doodstil staat hij als een tijger in de armen van een python geklemd. Z'n beenderen kraken en er komt een rode schijn vóór z'n ogen. Asquith uit een rauwe kreet als van een getergd dier en slaat nog eenmaal de ogen op. 't Is net alsof er een wrede glimlach om de lippen van het beeld zweeft... Dan is alles voorbij... Asquith heeft de geest gegeven...

Zo had het afgodsbeeld zich gewroken!

FONKELENDE EDELSTENEN

SOMMIGE steensoorten zijn sedert eeuwen bekend onder de naam « edelstenen » omdat ze zo'n zuivere, mooie kleur hebben, omdat ze schitteren wanneer er een lichtstraal op valt en ze uiterst zeldzaam zijn. Heel dikwijls is het de zeldzaamheid die de prijs van iets maakt; edelstenen zijn zeldzaam en daarom ook duur. Ze staan sedert eeuwen in de gunst van de mensheid en het ziet er niet naar uit of daarin vlug verandering zal komen. Wie ziet er niet graag een fonkelende steen en wanneer zijn stenen niet meer in de mode? Iedereen bewondert ze, en ze worden altijd gedragen.

Men treft de meeste edelstenen aan als gekristalliseerde mineralen. De bestanddelen waaruit deze mineralen samengesteld zijn, zijn op regelmatige wijze samengesmolten. Opdat de steen waardevol zou zijn, — er bestaan er ook andere, — moet hij keihard zijn, een zuivere diepe kleur bezitten en fonkelen als geslepen diamant.

Alle stenen zijn niet hard, gips en vloeispaath bv. kan men haast tussen duim en wijsvinger platdrukken, maar probeer dit niet met topaas, robijn of diamant! Deze edelstenen zijn in staat zelf de hardste voorwerpen te splijten en het is jullie zeker wel bekend dat ruw diamant daarvoor in de nijverheid gebruikt wordt.

We hebben al wel eens horen zeggen : « Dat is een prachtige steen, hij weegt minstens vijf, tien of vijftien karaat. » Wat is een « karaat »? Een karaat is de eenheid der gewichten waarmee men edelstenen weegt. Lange tijd gebruikte ieder land een andere gewichtsoort, doch thans is men overeengekomen het karaat te gebruiken, dat gelijk is aan 0,20 gram.

De kleurensymphonie der edelstenen.

Men vindt edelstenen van alle kleur en ook witte en zwarte. Sommige soorten verschillen van kleur naar gelang de aardlagen waarin ze geboren werden. Zo kan een **diamant** bv. wit zijn of blauw-wit, helgroen, geel, helblauw en zelfs zwart. De **opaal** en de **jade** (Chinese niersteen) zijn melkwit; de **topaas** is geel; de **amber** is geel en wordt ook barnsteen genoemd; de **smaragd** is groen evenals de **turkoois**; de **lazuursteen** is lichtblauw; de **safier** kan zowel hel- als donkerblauw zijn; de **robijn** is lichtrood ofwel zo donker als oude wijn; de **amethist** is paars; **git** en **lavaglas** zijn zwart. Dat is niet zo verwonderlijk, **het is** eenvoudig zwart glas dat men in het lava der vulkanen vindt.

Waar treft men edelstenen?

De natuur strooide haar rijkdommen zowat over heel de wereld uit : in Indië, Zuid-Afrika en Brazilië vindt men diamanten; in Siberië en Colombië zijn rotsen van smaragd; in Madagascar treft men de geel-groene beryl; in Birma robijnen. De topaas en de turkoois worden in Brazilië en in Perzië gevonden; de amethist in Madagascar en in de Verenigde Staten; de barnsteen in de Baltische Zee; de jade in Groot-Brittannië; het lavaglas in Mexico, IJsland en Armenië. Heel de wereld weet dat het Verre Oosten gekend is voor zijn edelgesteente en vooral de Chinese jade is beroemd. De melkwitte opaal wordt gevonden in Transylvanië en in Nieuw-Zuid-Wales.

De edelstenen in de loop der tijden.

Sedert de oudste tijden kent men edelstenen en werden ze gezocht. In de Bijbel spreekt men er reeds over. Een joods hogepriester bezat nl. edelstenen waarin de namen van de twaalf zonen van Jacob gegrift waren. De Egyptenaren hadden echte stenen, maar konden ze even goed namaken! In het Westen kende men ze pas veel later. Het waren de Pheniciërs die ze naar Griekenland brachten, vandaar uit kwamen ze in een schitterende vloed naar Rome. De pronkgrage Romeinen wisten ze naar waarde te schatten en het is zo dat ze ook in onze gewesten bekend geraakten. Onze voorvaderen kenden de edelstenen een bovennatuurlijke kracht toe en dit bijgeloof is nog niet helemaal verdwenen, dat hebben jullie misschien al wel opgemerkt. De smaragd geneest hartkwalen, de jade (Chinese niersteen) alle nieraandoeningen, de diamant geeft kracht en moed, de paarse hyacint beschermt tegen onweer en pest, enz. Het spreekt vanzelf dat men alleen aan echte, zuivere stenen zulke krachten toekent en dat — steeds volgens het oude bijgeloof — onechte stenen of stenen waaraan iets hapert allerlei ongelukken boven het hoofd van hun bezitters uitstorten.

In de Middeleeuwen beweerden de astronomen, dat de edelstenen de loop der sterren konden wijzigen en dat men een bepaalde steen moest dragen om zijn eigen levenslot in een andere richting te sturen! Dat is natuurlijk allemaal onzin en de realistische XXe eeuw is er lang van genezen. Er is wel niemand meer die geen opaal zal willen dragen omdat die zogezegd ongeluk brengt! Ik geloof, dat wij zowel de robijn als de smaragd, de opaal als de turkoois bewonderen.

Het KORAALEILAND

door R. M. Ballantyne

Ralph, Jack en Peter hadden zich in een rots verscholen om aan de piraten te ontsnappen. Ralph is onvoorzichtig en wordt gevat. Thans is hij op een eiland waar het schip sandelhout wil laden.

1. — De piraten werken onverpoosd. Bomen worden omgehakt en naar het strand gesleept om ingescheept te worden. Verscheidene inboorlingen kijken toe.

2. — Dit spektakel is hoogst interessant. Een honderdtal jonge kerels hebben plaats genomen op kleine platte schuitjes en laten zich met duizelingwekkende snelheid op de golven drijven. Dit spel is zeker niet zonder gevaar. Ralph doet zulks opmerken aan zijn vriend Bill.

3. — Opeens loopt er een Zwarte op Ralph toe, wrijft zijn neus tegen die van onze jonge vriend en slaakt opgewonden vreugdekreten.

4. — Als Ralph van zijn eerste verbazing bekomen is herkent hij in de inboorling de hoofdman van de troep die vóór enkele weken door hem en zijn vrienden gered werd.

(Wordt voortgezet.)

JAN BART

De nest van Duinkerke

Door JUUL FILLIAERT. — Gaillustreerd door J. LAUDY.

— Ge vergeet de pluntrage, meneer de havenbaljuw.

— Daarover wilde ik het precies hebben, Vermeere. De reizigers hebben klacht ingediend. Ze werden uitgestroopt tot op het vel. Al hun kostbaarheden, geld, juwelen, gedenkenissen, geschenken, alles kwijt. Volgens hen, zoudt ge u gedragen hebben als echte schuimers. We moeten natuurlijk niet alles geloven wat ze zeggen, maar...

— Zekerlijk niet beaamt Vermeere, wanneer zo erg is het toch niet geweest.

— Maar wat gij lieden zelf zegt, daar steekt toch wel waarheid in. Weet ge ook wat ge in *De Haringkorf* hebt uitgelaid?

Neen, dat herinnert Vermeere zich niet. Wat zou hij wel mogen verklapt hebben?

— Ongetwijfeld dronkenmanspraat, meneer de havenbaljuw.

— Dronken uitgebracht, is nuchter gedacht, Vermeere.

Vermeere vermoedt en beseft, plots, hoe de baljuw, op handige wijze, bezig is de strop rond zijn nek toe te halen. Wat zou hij wel mogen gezegd hebben? Maar woorden zijn geen oorden, da's gevonden.

— Positieve dingen kan ik me herinneren, maar gezegden? Dronkenmanspraat, meneer de havenbaljuw, niets dan dronmanspraat. Nuchter gepeinsd is dronken gezeid. Moet u maar niet altijd geloven. Zie, in een roes, scheld ik onze kapitein, Bart, eens uit voor rotte vis. Hij had me een opstopper gegeven, die ik, eertijk gezegd, verdiend had. Een zate gedaan om het nasmaakje te vergeten. En toen hem uitgemaakt voor rotte vis. Nuchter had ik dat nooit durven denken.

— Daar was, voordien, ook geen aanleiding toe geweest. Maar de pluntrage op *De Pelikaan*, dat was een aanleiding. Ook de reders hebben misbaar gemaakt.

— Deze zijn ook nooit tevreden.

— Ditmaal met recht en reden. Als kwartiermeester moest gij de pluntrage leiden. Het bedrag der pluntrage mag niet hoger dan dertig pond parisis belopen.

— Wij hebben geen prijslijst en ook geen weegschaal aan boord. Een zelfde voorwerp kan verschillende waarden halen.

Niet het goud en het zilver. Goudsmid Wittinck heeft twee zilveren schoteis gekocht en verkocht, die elk meer dan zes pond gewicht hadden. De wet laat slechts driemaal acht oncen van een half pond toe. Wat meer weegt, moet ingeleverd worden. Die twee prachtschoteis kwamen voort van de pluntrage.

— Ik zegde u reeds, meneer de havenbaljuw, dat we geen weegschaal aan boord hebben.

De baljuw van Duinkerken ondervraagt Jan Vermeere, kwartiermeester aan boord van « De Palm », in de hoop Jan Bart van geldverduistering te kunnen beschuldigen.

— Doet niets ter zake. Het heeft u niet belet er op te stoeffen wel twintig schoteis en kroezen in zilver en evenveel juwelen in goud te hebben weggepoenderd. Is al dit zilverwerk, zijn al die juwelen onder elkander verdeeld geworden, of...

Vermeere voelt, werktuigelijk dat de havenbaljuw, hem en zijn kameraden, in 't net wil vangen. Stout gesproken is half gevochten.

— Geen enkel onder ons, heeft goud of zilver van boord gebracht.

— Dat dacht ik wel. Die zilveren schoteis werden door de moeder van Jan Bart aan Wittinck verkocht. De andere zijn dan ook bij de kapitein terecht gekomen?

Vermeere krijgt, plots, een heider inzicht in de toestand. Hij moet hier verklikker spelen. Wellicht reeds te ver gesproken. Maar nu herinnert hij zich precies alles wat is gebeurd. Op kapitein Bart weegt zware verdenking.

— Meneer de havenbaljuw, nu ben ik nuchter. Wat wij, voor ons aandeel, hebben gekregen, dat weet ik. Wat de kapitein betreft, hij is meester aan boord. Wat hij doet of laat, gaat niemand aan. Hij kent zijn zaak, gelijk gij de uwe kent. Wij hebben ons neus daar niet in te steken.

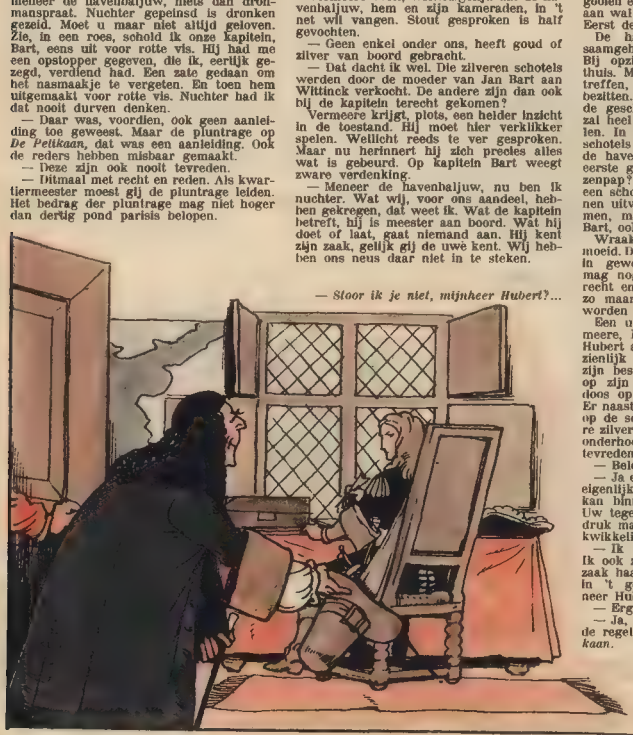

— Stoor ik je niet, mijnheer Hubert?...

Vermeere is recht gesprongen. De havenbaljuw ziet de bonkige gestalte over de tafel leunen, ziet de zware handen naar hem toeschuiven.

— Mij dingen doen zeggen die niet gebeurd zijn, gaat niet, meneer de havenbaljuw. Wij verdienen ons brood en laten u en anderen met ons zweet leven. Als er veel is, dan worden wij verdacht; als er niets is, dan worden wij beklaagd. Bij God! Mijn handen beginnen te jeuken. Een ongeluk is spoedig gebeurd, meneer de havenbaljuw. Maar Jan Bart is de man die weet wat hij doen en laten moet. Mij uithoren is verloren moeite. Beter ware 't, reizigers en reders aan de Leugenaar te verhangen Kanalje allemaal.

— Vermeere, ge kunt gaan. Maar gedurende drie dagen te mijner beschikking en aan wal blijven.

De havenbaljuw hoort Jan Vermeere, op straat, nog sakkeren als een ketter. Het woord: kanalje, klinkt verschillende malen tot hem door. Het kittelt hem in de oren en doet zijn zenuwen werken. Hij houdt zich echter kalm en kan zich bedwingen. Later zal hij Vermeere, die almaar door vloekt van die zeembaard over boord te gooien en voor geen honderd havenbaljuws aan wal zal blijven, wel te pakken krijgen. Eerst de baas en dan de dienaar.

De havenbaljuw heeft zijn papieren saamgebundeld, zet zijn beste ambispet op. Bij opziener Hubert haait hij zijn slag thuis. Maar, vooraleer tuchtmaatregelen te treffen, wil deze, altijd, positieve bewijzen bezitten. Thans kan hij ze voorieggen. En de geschiedenis van de zilveren schoteis zal heel 't zaakje wel voor de pinnen halen. In 't leven van 'n mens, spelen de schoteis nogal een gewichtige rol, denkt de havenbaljuw. Wie verkocht daar zijn eerste geboorterecht voor een schotel linzenpap? En moest Salomé geen hoofd op een schotel hebben, om haar dans te kunnen uitvoeren? Zover zal het wel niet komen, maar door die schoteis krijgt Jan Bart, ook wel een kink in zijn levenskabel.

Wraak is er hoegenaamd niet mede gemoeid. Daarover kan en wil de havenbaljuw, in geweten verantwoorden. 't Geweten mag nog zo rekbaar zijn, maar recht is recht en waardigheid en aanzien kunnen, zo maar niet klakkeloos, met de voeten worden getreden.

Een uurtje na het onderhoud met Vermeere, klopt de havenbaljuw bij meneer Hubert aan. Deze moet, ongetwijfeld, aanzienlijk volk verwachten, want hij heeft zijn beste frak aangetrokken. Vóór hem, op zijn schrijftafel, staat een prachtige doos op een zilveren schotel, te blinken. Er naast ligt een stuk perkament. En daàr, op de schoonsteenboord glanst een andere zilveren schotel. Bewijsstukken voor het onderhoor, denkt de havenbaljuw, die zijn tevredenheid niet kan verbergen.

— Belet, meneer de opziener?

— Ja en neen, of beter neen. Ik verwacht eigenlijk kapitein Bart, die elk ogenblik kan binnenkomen. Ge kunt best blijven. Uw tegenwoordigheid zal des te meer indruk maken. Tevens maken we die onverkwikkelijke zaak, meteen uit de voeten.

— Ik kom dan eigenlijk als geroepen. Ik ook zal er niet kwaad om zijn dat de zaak haar beslag krijge. Prestige en rang in 't gedrang gebracht. Iets erg, meneer Hubert

— Erg, zegt ge?

— Ja, de zaak van de zilveren schoteis, de regeling van de pluntrage op *De Pelikaan*.

— Een voddenhistorie, meneer de havenbaljuw. Die schoteis staan hier en worden, heden nog, hun rechtmatigen eigenaar teruggegeven.

(Wordt voortgezet.)

LECLERC

DE LEGENDARISCHE OFFICIER

Tekst van Roger Lem

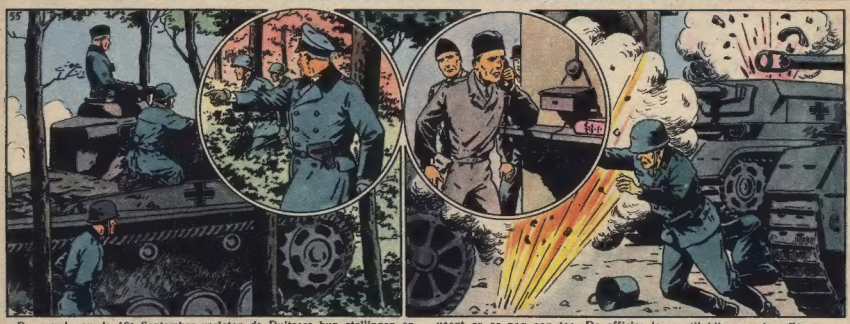

De avond van de 16e September verlaten de Duitsers hun stellingen en komen met hun pantserwagens door het woud. Manteuffel zelf leidt de operatie en moedigt de soldaten aan. De Fransen waken echter. de la Horie krijgt een telefoontje. Het is een vrouw die hem zegt dat er tien Duitse pantserwagens op haar hoeve toegekomen zijn. Schiet er maar op, voegt ze er nog aan toe. De officier is er stil bij geworden. Die vrouw wil dus haar hofstede prijs geven ! Enkele ogenblikken later zoeven de obussen reeds over de Moezel en spatten uiteen boven de hoeve van de vrouw.

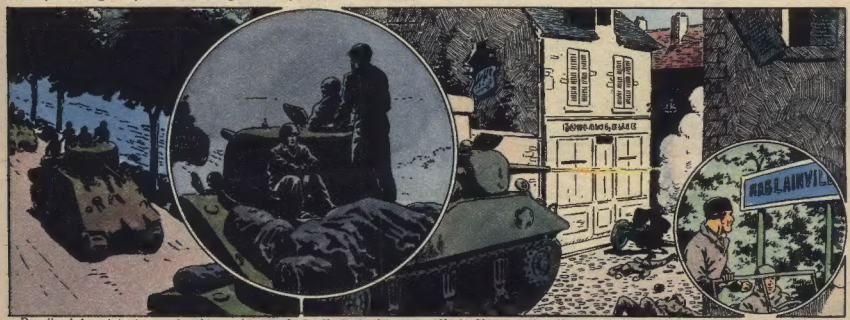

De vijand kan tot staan gebracht worden en de la Horie heeft geen verliezen die nacht. De rivieren Meurthe en Vesouze worden overgestoken en er komen rustdagen. Op een morgen brengt de la Horie zijn tanks terug op weg. Het is neveilig. Hun doel is Pettonville en de kleine brug over de Verdurette. Men moet Hablainville vermijden, want daar zijn nog te veel Duitsers. Als ze op het marktplein gekomen zijn, stuurt de la Horie één van zijn officieren vooruit om naar die fameuze brug te gaan kijken. Na enkele minuten komt hij terug. « Kapitein, er is geen brug en ook geen rivier ! » — « Hoezo ? » Men keert terug naar de ingang van het stadje en ziet op een bordje « Hablainville » staan ! Ze hebben zich vergist.

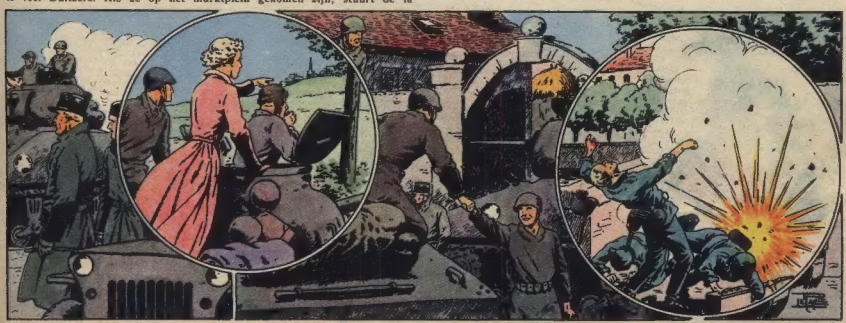

In dezelfde morgen vertrekt ook kolonel Rouvillois... « Slechts een proef ! » zegt hij, die zeer welkom is, want in afwachting van het groot offensief werd er de laatste dagen niets gedaan. Een jong meisje wijst hem de weg. Men gaat door tot Baccarat en treft in de omgeving van de stad de makkers die van de andere kant gekomen zijn. Het doel is de brug. Aan de overzijde werken de Duitsers om de brug in de lucht te doen vliegen. De Fransen richten een kanon op hen en ze moeten uiteengaan. De brug valt in handen van de Fransen. Rouvillois vindt het resultaat niet slecht.

(Wordt voortgezet.)

KAPITEIN HADDOCK ONTVANGT ZIJN VRIENDEN

HET is vanzelfsprekend dat een zo belangrijke gebeurtenis als de derde verjaardag van KUIFJE niet onopgemerkt mag voorbijgaan. Hier paast heel zeker een plechtige en waardige viering. kapitein Haddock dacht er net zo over en, na een urenlange discussie met zijn trouwe Nestor, (eerlijkheidshalve moet ik hieraan toevoegen dat deze discussie eigenlijk een monoloog was en dat Nestor zich beperkte tot « Ja, meneer » en « Neen, meneer »), besloot de kasteelheer van Molensloot een gecostumeerde garden-party te geven. « Donder en bliksem ! Heel Molensloot zal daveren van dit feest ! » voegde hij er nog aan toe. Dit werd bewaarheid, want in heel z'n bestaan kende het kleine dorp zo'n spannende, levendige uren niet !

Op echt Kortrijks lijnwaadpapier in sierlijke bewoordingen geschreven maakte de plechtige uitnodiging zelfs op de meest kieskeurige heiden van « Kuifje » indruk... En of ze graag naar Molensloot kwamen ! Kuifje was de eerste gast. Hij kwam met een torpedo die emir Mohammed Ben Kalish Ezab hem bereidwillig ter beschikking gesteld had. Blake en Mortimer zetten hun privé-reaktietoestel met kasteel lijke zwaai op het grasplein voor het kasteel neer; professor Zonnebloem kwam met een zelfgebouwde amphibiewagen, Alex stond rechtop in zijn prachtig vierspan, Nestor hengst en de rentin reed op een ravenzwarte hengst en de vrienden Hassan en Kaddoer waren natuurlijk van Oost naar West gevlogen op een mollig, zacht tovertapijt. Hun aankomst was wel de meest schilderachtigste.

Het rode gezicht van de kapitein straalde als een volle maan en zijn oogjes tintelden van pret. Hij ontving z'n gasten op de trappen van zijn woonst en drukte, als naar gewoonte, de handen dat het kraakte en had voor iedereen een vriendelijk welkomwoord...

De kapitein was zichtbaar ontroerd...

— Nestor, Nestor, jubelde hij, dat is de schoonste dag van mijn leven !

●

De taak van een reporter is niet gemakkelijk. Je moet overal tegelijkertijd en toch nergens zijn. Ik ben met een groot notaboek en vers aangescherpt potlood van groep tot groep gerend, 'k heb gewerkt in het zweet mijns aanschijns, en toch zal het nog moeilijk vallen julllie een idee te geven van het vrolijke leven dat er op Molensloot heerste.

Zodra Kuifje, Blake en Mortimer in 't oog kreeg, stapte hij er natuurlijk op af, sleepte hen mee naar een stil hoekje en begon hen honderd en één uit te vragen. De twee heiden beantwoordden al die vragen met de soberheid en het droge lachje dat echte soldaten kenmerkt.

— O, wat wij nu gaan doen ? Voor 't moment : niets. We rusten een beetje uit.

— Maar na die rust ?

Mortimer pinkte een oogske naar Blake en antwoordde toen :

— Daarna geeft onze vriend Edgard P. Jacobs ons heel zeker weer wat te doen en als deze kunstenaar er zich mee moeit, wordt het iets enigs !

Een juguber gegrinnik klonk opeens van achter een oude elk en onderbrak het onderhoud. Kuifje, Mortimer en Blake draaiden zich bruusk om en 't was niet alsof ze de groene schim van Olrik tussen het struikgewas zagen verdwijnen...

Alarm ! De detektieven Janssen en Janssens, die oranjesap zogen met een rietje lieten alles in steek en zetten de achtervolging in. Het groene Olrikspook en de achtervolgers werden voor 't laatst gesignaleerd in de uitgestrekte woestijn van Gobi.

Wanneer men bij kapitein Haddock met dit bericht kwam aanzetten was hij zo bezorgd en zenuwachtig, dat hij dadelijk een versterking nodig had. Hij greep in de grote schaal die 't dichtst bij de hand stond om een sandwich te nemen, en alvorens in, die Nestor daar op een gouden schotel neergelegd had.

●

Bij het buffet hadden prins Hassan en de machtige generaal Kaddoer post gevat. Ze redetwisten met geleerde woorden over de belangen van het grote keizerrijk en verslonden intussen een berg taartjes met slagroom, kattetongskes en bonbons. Lambik, die nochtans anders ook tamelijk goed kan eten, stond er beduusd naar te kijken. Nestor, waardig als altijd, bekeek de scène een beetje van uit de hoogte. Hij had zich aan een prins en een generaal met een pruimenmondje verwacht die van alle spijzen en dranken slechts even zouden genipt hebben... Ik hoorde hem zuchten : « Ik wist niet dat een prins van Mongolië en een heldhaftige generaal zulk 'n gezonde eetlust konden hebben. Het is bijna onrustwekkend ! »

Jo en Jetje hadden zich bij professor Zonnebloem gezet en vroegen vriendelijk hoe het ging en aan welk geheimzinnig instrument hij voor 't ogenblik werkte. Onze professor was blijkbaar verstrooid en ik kan niet nalaten jullie hier enkele flarden van dit schilderachtig gesprek te verklappen :

Jo : Professor, heb je nog een interessante ontdekking gedaan sinds je die duikboot in miniatuur gebouwd heb ?

Prof. Zonnebloem : Ja, de natuur is prachtig ! Je hebt gelijk...

Jetje : Neen, professor, we spreken over je duikboot !

Prof. Zonnebloem : Dank je, van m'n hoofd heb ik geen last meer.

Jo : Je begrijpt ons niet goed, professor, het gaat over je laatste uitvinding.

Prof. Zonnebloem : Heel juist, jongen, wat je altijd...

Ik heb me stilletjes uit de voeten gemaakt en toen zag ik daar Alex en Corentin naast elkaar op een bank zitten. Ze hadden een prachtig plekje uitgekozen en hun gesprek was boeiend. Ze raakten echter niet akkoord over de beste manier om te paard te stijgen. Dat is ook begrijpelijk ! Ik stapte verder langs de kleine paden die het park doorkruisten en bewonderde Molensloot en het schitterend gezelschap dat de lucht vulde met zorgeloos lachen, praten en... Klinken ! Nestor liep van groep tot groep en bracht met het ernstigste gezicht ter wereld steeds nieuwe en lekkere verfrissingen aan.

●

« Mooie liedjes duren niet lang ! » zegt het spreekwoord. De vrolijkheid van een feest is er acht slagen van de toren dreunden weer een laatste maal getoast op het heil van Kuifje. Men wenste zich wederzijds veel sukses en een lang leven toe en dan kwam het handdrukken en zakdoekengewuif...

Afscheid nemen is altijd triestig, maar hier was 't niet zo tragisch : de heiden zouden meekaar immers weervinden in « Kuifje » van de eerst-volgende Donderdag !

« Knip 't licht maar uit, Nestor, het feest is gedaan ! »

EEN REPORTER.

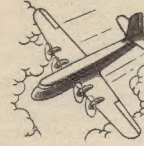

1. HET DERTIGJARIGE BESTAAN VAN HET LUCHTVAARTVERKEER.

Van 12 tot 16 September kwamen in het Vredespaleis van Den Haag de vertegenwoordigers van 70 luchtvaartmaatschappijen bijeen voor een jaarvergadering. Dertig jaar geleden stak het internationaal luchtverkeer van wal met zes maatschappijen, een handjevol vliegtuigen en een paar honderd kilometers luchtlijn. Thans vliegen er 2.500 vliegtuigen die de vliegers voeren van 40 landen over een luchtnet van ruim 800.000 kilometer. In 30 jaar tijd is het passagiersvervoer van de luchtvaartmaatschappijen gegroeid van 3500 tot 20.000.000 passagiers per jaar; het aantal gevlogen kilometers per jaar nam toe van 600.000 tot 1.000.000.000 en de hoeveelheid post en vracht is gestegen van 47 ton in 1919 tot 500.000 ton dit jaar! De snelheid en de betrouwbaarheid van het luchtverkeer is verdriedubbeld. Als gevolg van de 30 jarige samenwerking van de I.A.T.A., gebruiken alle luchtvaartmaatschappijen dezelfde taal, dezelfde documenten en dezelfde handboeken, meten met dezelfde maten en volgen allen dezelfde gang van zaken. In alle aangelegenheden stellen zij gezamenlijk hun kennis en ervaring ter beschikking voor het welzijn en het gebruik van allen.

2. ER ZIJN MINDER DAGBLADEN DAN VROEGER IN ONS LAND.

In het jaar 1938 verschenen er 92 dagbladen. In het jaar 1947 is dit getal geslonken tot op 61.

3. WIE ZWEMT ER HET KANAAL OVER?

De achtienjarige Engelse student Philip Mickam vertrok van Cap Gris Nez in Frankrijk en kwam na 23 u. en 15 minuten te Kingsdown op Engelse bodem aan. Hij had vroeger reeds tweemaal getracht het kanaal over te zwemmen, doch het was niet gelukt. De derde is echter de goede keer geweest. Sedert het jaar 1875 zijn er 28 zwemmers in geslaagd het kanaal over te zwemmen.

De Belg Fernand Dumoulin die er prat op gaat geen speciaal regime te volgen, en aan bijzondere training een broertje dood heeft, is er toch in geslaagd het kanaal over te zwemmen in één minuut minder dan 22 uur. De reeks liefhebbers is daarmee nog niet ten einde want ook twee Egyptenaren, een Fransman en een Amerikaanse hebben hun kans beproefd!

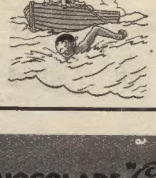

KRUISWOORDRAADSEL

Horiz. - 1. Voetpad, veldpad. - 2. Krijgsmacht. - 3. Groene edelsteen. - 4. Sleepboten. - 5. Pleisteren. 6. Buikriem van een paard. 7. Goudmunt in de Verenigde Staten. - 8. Bode aan een universiteit.

Vert. — 1. Schoenmakersprieem. - 2. Berggeit. - 3. Strafwerktuig. - 4. Eenmaal, eens. - 5. Langdurend soort lucifer. - 6. Achterlap, lastertaal. - 7. Werpanker voor drenkelingen. - 8. Vervoeging van snellen. - 9. Scharnier. 10. Schuifbak in een tafel.

Oplossing van Nr 38.

Horiz. — 1. Er. - 2. Va. 3. Ode, Te. - 4. Lenzen. - 5. Vlier. - 6. Beogen. - 7. Rommel. - 8. Sa.

Vert. — 1. Revolver. - 2. Radeloos. - 3. Enigma. 4. Zeem. - 5. Terne. - 6. Zoen.

uit de vier WINDSTREKEN

1. **DE LUCHTVAART VERJAART!**
2. **HOEVEEL DAGBLADEN ZIJN ER IN BELGIE?**
3. **WIE ZWEMT HET KANAAL OVER?**
4. **BREUGHELFEEST IN BRETAGNE.**
5. **WAAR MEN DE BROEKSRIEM SPANT...**
6. **DE HOLLANDERS VLIEGEN.**
7. **OFFICIELE HUMOR.**
8. **KEN JE EMMANUEL HIEL?**

4. LANG ZULLEN ZE LEVEN!

Zo zong het kleine badstadje Morbihan in Bretagne het jonge bruidspaar toe, want dat was nog zo echt eens een boerenbruiloft! Er waren 1500 genodigden en voor de feestdis waren twee ossen en zeven kalveren geslacht. Er werden verder veertien fusten cider, een vat wijn en duizend kilogram aardappelen verbruikt!

5. GEVOLGEN VAN DE OORLOG.

Kan men in sommige streken ook echt Brueghelsanse bruilloften vieren in andere delen van Europa ziet het er somberder uit. Europa telt 27 landen en van deze zijn er 21 waar de voedingswaren nog steeds gerantsoeneerd zijn. In Duitsland en Engeland is alles schaars, in Italië blijft zelfs de macaroni gerationneerd, in Hongarije het brood, in Griekenland is er slechts voor één dag per week vlees voorzien (in theorie althans) en Albanië heeft de rantsoenering afgeschaft omdat er bijna niets meer te eten valt en er veel honger geleden wordt. We mogen gerust zeggen dat we in 't landje van belofte wonen!

6. ELKE ACHT MINUTEN START ER EEN « VLIEGENDE HOLLANDER ».

In het dertigste jaar van haar bestaan heeft de K.L.M. een 130.000 km. lang luchtnet waarin 50 landen met gezamenlijk 100 steden werden in opgenomen. Om de acht minuten stijgt er ergens in de wereld een « Vliegende Hollander » op die met een gemiddelde snelheid van driehonderd km. per uur, zijn tientallen passagiers naar hun bestemming voert.

7. OFFICIELE STIJL.

Het volgend bericht kan men lezen aan de gevel van een onzer gemoedelijke Vlaamse dorpsgemeentehuizen: « Wij herinneren er onze dorpsgenoten aan, dat elke fiets of gelijk welk ander voertuig moet voorzien zijn van een brandend licht van zobaast de duisternis invalt. De duisternis valt in op het ogenblik dat de straatlantarens branden! »

8. EMMANUEL HIEL.

Op 27 Augustus 1899 stierf de Vlaamse bard Emmanuel Hiel die tijdens zijn leven door heel Brussel gekend was en waarover iedereen een anekdote wist te vertellen. In 1869 werd Emmanuel Hiel bibliothekaris van het Nijverheidsmuseum en kwam, ondermeer, altijd en eeuwig te laat. Dat verveelde de directeur geweldig en op zekere dag ging deze laatste aan de deur staan. Toen Mane eindelijk aankwam duwde hij deze zijn horloge onder de neus. Mane gebaarde echter van niets en zei eenvoudig: « Ja, meneer de direkteur, gij hebt daar een schoon horloge! »

DE COEDE CHOCOLADE "Côte d'Or" PRESENTEERT JULLIE:

De Lotgevallen van Mijnheer Cotdor : DE RIDDERLIJKE Mr COTDOR

CORENTIN

BIJ DE INDIANEN

De krijgers van Zwarte Bison, waaronder zich ook Corentin en zijn moeder bevinden, besluiten een trein aan te vallen als represaillemaatregel...

KST en TEKENINGEN van het VAANDEL CUVELIER

Zwarte Bison zwemt met krachtige slagen en bereikt weldra de oever. Hij trekt de half verdoofde stoker uit het water.

Op twee mijl van de operatieplaats van Zwarte Bison blokkeert een groep Roodhuiden het spoor door er grote rotsblokken op te werpen.

Ha, daar komt de treln ! Hij rijdt niet snel. Des te beter, zo zullen er minder slachtoffers zijn...

De schok is dan ook niet zo hevig en...

... de reizigers komen er goed van af. Ze kunnen de reis te voet verder zetten.

Men zegt dat de stoker spoorloos verdwenen is.

Dat ze allen naar de duivel lopen! Nooit zet ik nog een voet op een trein!

Enkele minuten later rijdt de hele troep Roodhuiden voorbij de slachtoffers van de treinramp.

Als de avond valt, besluiten de opperhoofden der Roodhuiden de gevangen stoker eens een poets te bakken.

De arme man is half dood van schrik. Hij wordt door enkele krijgers buiten het kamp gebracht en vrijgelaten.

Verschillende Indianen zetten een masker op en sluipen één voor één door de nacht op zoek naar de Blanke...

Waarom hebben ze zich verkleed?

Kom, we gaan eens kijken... Ik denk dat we er leute zullen aan beleven.

Opeens verschijnt er een dreigende schaduw vlak voor de stoker die een angstkreet slaakt.

!?!

AOUWAOU

De man denkt dat het een prairiewolf is en vlucht.

Dit helpt echter niets, want daar staat er alweer een ander beest in de weg...

AOUOU!

HAWAOÛÛ!

Haast gek van schrik laat de man zich op een steen vallen en kan zich niet meer verroeren...

(Wordt voortgezet.)